

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 120. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_171-txt-shoot-idm4945.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

12 Kære Have, vredes ei
For saa tit jeg gaar min Vei!
Gammel Vane bider bedst,
Tidlig jeg den maatte følge
Over Land og over Bølge.
Slig en Have, slig en Gang
121Som imellem dine Bøge,
Jeg forgæves vilde søge
Paa den lange, paa den brede,
Vilde Hede.
Der forgæves og jeg saae
Efter Sjælens vakkre Blommer,
Bare Vinter, ingen Sommer,
Kun det tørre Lyng og Straa!
I Kornel og i Justin
Siger Man er slet Latin;
Selv jeg siger om det Andet,
Det er baade tørt og vandet,
Hvad da ei kan undre Nogen
Der har lært at Sagaskrift
Er den seneste Bedrift,
Men kan dog ei længe skrives
Naar ei længer Daad bedrives.
Af en Hvitfelds Halm og Hø
Sagasandsen let kan dø.
Ja, det end er større Held
Naar den ei sig leer ihjel
Af en Holbergs Killeurter.
Du vist mener, Thyregod!
Du kan sige mig imod,
At det Navn er allerede
Ret et vakkert Sagaord,
122At du midt paa vilden Hede
Er et Træ fra gamle Nord,
Som har under Jellings Steen
End sin mindefriske Rod,
Det er Thyre Dannebod.
Navnet staar saa bart, saa ene
Som din gamle Egeskov,
Der nu fures af din Plov
Som de ædle Skrammers Vaaben
I dit Kirkekor ved Daaben.
Dog, ei længer jeg er blind,
Klarlig staar det mig for Øie:
Eftersom Man er i Sind,
Maa og Tingene sig føie.
Tit det Barnlige forgaar
Mens Man end er Barn i Aar,
Da en Stund maa Saga tie,
Hun maa tie, hun maa bie
Til vi vorde Børn igen;
De som efter Nyt kun hige,
Maa fra Hendes Aasyn vige
Gaa til Hendes Turner hen.
Da jeg var i Sindet liden
Sad hun med mig paa sit Skød,
Med en Røst saa blid og sød
Sagde hun mig Sagn om Tiden.